

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 3 липня 2014 року № 27 (554)

ГОВОРІТЬ ПРАВИЛЬНО: «ВІЙНА, А НЕ АТО»

– напис на одному із плакатів Майдану



Під час громадянської акції 29 червня під Адміністрацією Президента та віча на Майдані Незалежності промовці наголошували: «На території України йде війна. Визнайте це».

На заклик бійців батальйону «Донбас» відгукнулися тисячі киян і в неділю прийшли на Банкову. Люди протестували проти оголошеного Президентом України перемир'я, яке демонстративно ігнорувала Москва разом із підпорядкованими їй терористами. Відтак одностороннє припинення вогню лише поповнило мартиролог наших втрат. За десять днів «перемир'я» загинули 27 українських бійців, 69 – поранені. Від куль бандитів, які стріляли по житлових будинках, загинуло 8 мирних жителів – в одному місті, протягом одного дня.

Росія сповна використала мирні ініціативи українського Президента, щоб забезпечити свої бандформування зброєю, військовим спорядженням і живою силою. За ці дні кількість терористів у Слов'янську збільшилася з 800 осіб до п'яти тисяч. «Поповнення» безперешкодно перетнуло українсько-російський кордон – разом із танками, бронетранспортерами та військово-транспортними засобами. Тим часом Путін жадав безстрокового перемир'я, «затишшя» влаштовувало і Європу. Але не бійців українських спецбатальйонів, які щодня ризикували власним життям і навіки прощалися з полеглими. Вимогу «Донбасу» – скасувати перемир'я – підтримали батальйони «Айдар», «Дніпро», «Азов».

«Закликаємо всіх наших братів і сестер, усіх українців стати поруч у цей день (29 червня) плечем до плеча. Зараз усе залежить тільки від нас. У нас немає іншої країни, і в Україні немає нікого, крім нас. Слава Україні!» – написав на своїй сторінці у «Фейсбуці» командир батальйону «Донбас» Семен Семенченко. Його почули. І солідаризувалися. Під стінами АП комбат закликав довіряти Президентові в його рішеннях, а учасників акції – поводитися цивілізовано: нічого не бити, не смітити, не кидати, одне слово, не уподібнюватися «москалям». Він же озвучив ще одну, дуже популярну вимогу: усунути від переговорного процесу Віктора Медведчука, Нестора Шуфрича та «інших зрадників».

Пакет вимог був зафіксований у зверненні до Президента України Петра Порошенка, яке дружно підтримали і представники спецбатальйонів та громадських організацій Майдану, і учасники мітингу. У зверненні викладені вимоги припинити перемир'я, запровадити на Сході України військовий стан, забезпечити добровольчі батальйони необхідною зброєю та дозволити їм знищувати терористів, офіційно затвердити соціальне забезпечення і статус учасників бойових дій, а також вимагати від Заходу ввести третій етап санкцій щодо Росії. Учасники акції закликали владу відмовитися від назви АТО, а називати речі своїми іменами: війна, яку веде Росія проти України. Звернення вручили першому заступникові голови АП панові Зубку.

Акція під стінами АП завершилася скоріше, ніж за годину. Її учасники дружніми колонами вирушили на Майдан Незалежності, де о 12 годині розпочиналося віче. Цього разу воно було по-справжньому багатолюдним. Кияни вітали представників добровольчих спецбатальйонів, підтримали їхню ініціативу, іншими словами, звернення до Президента схвалили ще й учасники віча на Майдані. Виступи бійців зустріли гарячу підтримку, особливо, коли ті говорили про потребу проведення АТО не лише на Сході, а й у владних коридорах столиці, про необхідність люстрації та дострокових парламентських виборів. Обуренню киян не було меж, коли один із промовців сказав, що за участь у «мирних переговорах» В.Медведчуку та Н.Шуфричу начебто обіцяють крісла «губернаторів». Реакція людей продемонструвала, що подібні новини, навіть у вигляді версій, дуже небезпечні для владоможців.

Попередивши керманичів держави, що в разі продовження «перемир'я» це буде остання мирна акція під стінами АП і на Майдані, люди налаштувалися чекати «ще добу» – до вечора 30 червня. В ніч на першого липня Петро Порошенко звернувся до українського народу. Перемир'я скасовано...

Ольга ДМИТРЕНКО

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

СВОБОДУ – ВОЛОДИМИРУ СЕМИСТЯЗІ!



30 червня 2014 року в ЗМІ появилась інформація, що в катівні СБУ м. Луганська 27 червня помер голова Луганського обласного товариства «Просвіта» Володимир Семистяга. На щастя, з'ясувалося, що він живий.

23 червня його захопили терористи так званої ЛНР. Вони провели обшук в його квартирі та в Канадському центрі «Відродження». Вилучили документацію, прапори, гучномовці, ноутбук, фотоапарат, фотолітопис, книги, списки просвітян, які брали участь в акціях на захист суверенної соборної Української держави. Під час обшуку з помешкання В.Семистяги вилучили навіть продукти та особисті документи, в тому числі й паспорт. Очевидно, що саме його послідовна державницька позиція стала причиною розправи.

У Володимира хворе серце, і він потребує щоденного прийому ліків. Мабуть, ця обставина та можливі катування стали причиною того, що в ЗМІ появилась інформація про його смерть в катівні ЛНР. Як стало відомо з достовірних джерел, Володимир Семистяга живий, але його насильно продовжують утримувати в катівні Луганської обласної державної адміністрації як небезпечного злочинця та шпигуна.

Сподіваємось на якнайшвидше звільнення відомого просвітянина Володимира Семистяги та покарання тих, хто глумився над ним, причому навіть під час оголошеного Президентом України Петром Порошенком перемир'я.

Марія ОЛІЙНИК

 НА ПУЛЬСІ

Нарада патріотичних сил

Представники партій та громадських організацій національно-патріотичного спрямування, серед яких КУН, УРП, НРУ, «За Україну», «Просвіта», Братство ОУН-УПА, Товариство політичних в'язнів і репресованих, ОУН, Центр національного відродження ім. С.Бандери, Ліга Українських Жінок, провели у Львові спільну нараду у День проголошення Акту відновлення Української Державності. Учасники наради домовилися про подальше поглиблення взаємодії національно-патріотичних сил і задекларували свої наміри боротися за:

– непорушну єдність усіх українських земель, що є головним стрижнем територіальної цілісності України;

– поглиблення євроінтеграції та вступ України до НАТО;

– кардинальну розбудову українських Збройних Сил, здатних протистояти будь-якому ворогові.

Представники національно-патріотичних сил Львівщини та Івано-Франківщини підготували звернення до керівництва держави та Верховної Ради України з пакетом першочергових вимог, які стосуються забезпечення стабільності у державі та проведення позачергових виборів до парламенту і місцевих рад.

За результатами наради створена робоча група з представників громадських та політичних сил для напрацювання робочих документів і плану подальших дій. Наступна робоча зустріч відбудеться у Самборі – Сприні на Львівщині, де відзначатиметься 70-річчя створення Української Головної Визвольної Ради.

У другій половині дня на площі Ринок у Львові відбулося традиційне віче з нагоди 73-ї річниці проголошення Акту відновлення Української Держави 30 червня 1941 року.

Секретаріат ЛОО КУН

Читайте 6-у стор.



ПОЗИЦІЯ ОБСЄ

РОСІЯ – ОКУПАНТ

ОБСЄ звинувачує Росію в окупації України і не визнає референдум у Криму

Першого липня Парламентська асамблея Організації з безпеки і співробітництва в Європі підтримала проект резолюції, в якій засудила дії Росії щодо України

За відповідне рішення проголосували 92 учасники засідання. У резолюції, зокрема, засуджується «очевидне, грубе порушення Гельсінських принципів Російською Федерацією щодо України, в тому числі особливо кричуще порушення суверенітету і територіальної цілісності цієї країни».

При цьому в ході дебатів щодо резолюції було підтримано поправку, згідно з якою засуджується окупація території України. Крім того, резолюція засуджує військову агресію і різні форми примусу з боку Росії, спрямовані проти України.

Згідно з резолюцією, ОБСЄ вважає референдум, що відбувся в Криму 16 березня, нелегітимним. У зв'язку з цим ОБСЄ закликає всі держави-учасники відмовлятися від визнання насильницької анексії Криму з боку Росії, а також до підтримки «взаємоузгодженої і повністю обґрунтованої міжнародної реакції на дану кризу та приєднання до неї».

Також ОБСЄ закликає Росію припинити втручання в Україні та привести свої дії в рамках відносин з Україною і з усіма державами-учасниками у відповідність з Гельсінкськими принципами.

Під час дебатів учасники засідання підтримали поправку, згідно з якою в резолюцію був включений пункт з вимогою від РФ відмовитися від військових польотів над Північно-Балтійським регіоном, негайно відвести свої сили від балтійських держав і «припинити свою підривну діяльність серед етнічного російського населення Латвії, Литви та Естонії».

При цьому резолюція підтримує зусилля та ініціативи, що безперервно вживаються ОБСЄ у відповідь на цю кризу, і закликає всі держави-учасники ОБСЄ надати ресурси та політичну підтримку, а також дати можливість ОБСЄ безперешкодно здійснювати свою діяльність на всій території України, включаючи Крим.

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

В АРМІЮ ПРИЙДУТЬ КАПЕЛАНИ

Уряд ініціює прийняття в українську армію священиків, що відчутно зміцнить на дусі наших військовиків.

Кабмін має намір розглянути питання про заснування капеланської служби у військах. Про це повідомив Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, відкриваючи засідання Кабінету міністрів у середу, 2 липня. За словами Прем'єра, цей захід необхідний для підтримки бойового духу в українській армії. «Я звертаюся до представників усіх конфесій підтримати українську армію, підтримати українське військо. З нами Бог – а значить, з нами перемога», – сказав Яценюк.

Капеланська служба – це служба в армії священиків (посада прирівняна до заступника командира полку або батальйону). Капелан відповідальний за виховання рядових солдатів, матросів, офіцерів і їхніх сімей. У його функції входить богослужіння серед військовослужбовців, контроль за їхнім моральним станом, відспівування загиблих. Кандидати від священиків перед вступом на службу проходять сертифіковану підготовку.

За матеріалами ЗМІ

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ТЕРОРИСТИ ПРОВОДЯТЬ «АНТИТЕРОРИСТИЧНУ ОПЕРАЦІЮ»?

Увесь день спілкувався з друзями з Донецька, намагаючись збагнути, що ж сталося в місті.

Отже, бойовики Беса (Безлер) з Горлівки приїхали до Донецька, щоб спробувати захопити обласне УВС, але зіткнулися із запеклим опором.

Горлівським терористам протистояли їхні ж «сотоваріщі»: батальйони «Восток», «Оплот», менти, ментовський спецназ «Сокіл». Як висловилася одна журналістка – «ну і вінегрет!» Навіть не знаю, хто в цьому списку зайвий – мєнтовський спецназ чи «Оплот» з «Востоком».

Беса начебто відкинули, а потім стали домовлятися з Аваковим про звільнення будівлі, чому сам Аваков зело тішився. Причому, донецькі бойовики назвали людей Беса терористами і заявили, що боролися з ними у рамках антитерористичної операції.

Намагаючись це зрозуміти, важко зберегти психічне здоров'я, згоден. Але якщо знати передісторію – все логічно і передбачувано.

А передісторія така.

«Оплот» – від початку ментовская структура, що складається з так званих «громадських». Громадські діячі працюють з ментами, вони стоять поруч з дашниками в цивільному, щоб підписувати сфальсифіковані протоколи, патрулюють вулиці з ППС, ну і взагалі – на підхваті у ментів. Абсолютно підконтрольні ментам люди, які міцно сидять на різного роду гачках. «Оплот» позиціонує себе як «партнера» ДНР. Тобто, не підкоряється ДНР.

Саме «Оплот» на початку погромів взяв під охорону Донецьку міськраду. У будівлі не було руйнувань, міськрада досі нормально працює, мера Лук'янченка ніхто не чіпає. До недавнього часу над міськрадою майорів прапор України і тільки 24 травня його замінили на прапор Донецька. Тобто, лише місяць тому. І ніякого прапора ДНР там досі немає!

«Оплот» взяв під охорону резиденцію Ахметова, яка досі не була розграбована. Разом з батальйоном «Восток» оплотовці переконали натовп лохів, що не варто брати резиденцію олігарха штурмом. Ну, як переконали, – просто стояли біля воріт з автоматами, після чого охочі до «екскурсії» по маєтку Ахметова комуністичні бабусі покірно розбрелися. Після цього «Восток» виставив потужний блокпост з БТР на підступах до «Люкса», на Мотелі. Блокпост стоїть і залізобетонно натякає, що розмови в ДНР про націоналізацію майна Ахметова його не цікавлять.

Йдемо далі.

«Восток» несподівано отримує «братню» допомогу – новобранців з Чечні та Осетії, після чого прямо з коліс кидає їх на аеропорт, де кавказців убивають. У батальйоні «Восток» знову встановлюється колишній міжсобойчик, якому не заважають запопадливі іноземці, що приїхали з абсолютно іншими цілями. Хитро!

Після бійні в аеропорту «Восток» несподівано приїжджає до ОДА і жорстко розганяє лохів «ДНР», які там скупчилися. Лохи ображаються, але розходяться, тому що автоматів у них немає. Декого з лохів затримують, а ОДА звільняють від барикад.

«Восток» базується не в ОДА, де продовжують засідати пушиліни з бородаями, а на 5-й дільниці в Донецьку. Окремо.

«Востоком» керує колишній глава донецької «Альфи», есбеушник. Чекіст. Не лох.

Весь цей час зовсім не героїчний на вигляд мер Донецька Олександр Лук'янченко публічно посилає так звану «ДНР» на три літери. Його за це не розстрілюють, не тягнуть у підвал, не накачують наркотиками, не змушують мити туалети. Прапор Донецька продовжує гордо майоріти над міськрадою, а розчулена українська громадськість пропонує Лук'янченкові очолити область. Українці побачили в ньому супермена.

Але секрет простий. У «Востока» з «Оплотом» автомати є, а у т.зв. «ДНР», схоже, зі стволами тільки охорона Бородая і Пушиліна. Та й взагалі, хто такий Пушилін? Шістка Ахметова. А мер Лук'янченко – це ого-го! Теж шістка Ахметова.

Сьогодні донецьку ідилію спробував порушити Бєс (Безлер). Дурень!

Стрєлков (Гіркін) похмуро споглядав на побоїще в Донецьку зі свого прекрасного «далека» і – сплюнув. У нього реальна кривава реконструкція, а не якась там імітація!

То що таке ДНР, панове присяжні засідателі? Хто насправді контролює місто? Чи м'якго йому спиться в Конча-Заспі? І чи скоро додому?

По-моєму, поєднання ментовського спецназу, оплотовців і востоківців аж ніяк не абсурдне, як і екстаз з цього приводу Авакова. Адже будівлю обласної УВС вони люб'язно погодилися звільнити, оскільки цінують роботу міліції.

Найбільші заводи Ахметова давно звільнені разом з Маріуполем, а в Донецьку, де стоїть його улюблена Арена, утворився затишний міжсобойчик. Лохам побудували Матрицю у вигляді ДНР. Усі задоволені.

Якщо я правий, Донецьк бомбити не будуть. «Восток» розсмокчеться в приватну охорону Ахметова, звідки і вийшов, а «Оплот» повернеться до ментів. Аваков їм навіть почесні грамоти видасть за вірну службу. А Пожидаєву – орден.

Донецьк, як і Маріуполь недавно, звільнять добровольчі батальйони.

pauluskp.com

НАРОД – АРМІЇ

САМООБОРОНА ЛЬВІВЩИНИ – УКРАЇНСЬКИМ ВОЇНАМ



Центр забезпечення української армії у Львові, який працює при штабі Народної самооборони Львівщини, доставив у зону АТО чотири десятитонні машини із обмундируванням та продуктами харчування для військових зі Львівщини. Про це повідомили вчора на прес-конференції у штабі Народної самооборони.

Зокрема, за словами заступника керівника обласної Народної самооборони Сергія Дзядика, військовим доставили 200 касок, 150 бронежилетів, 10 коліматорних прицілів, один тепловізор, 36 тисяч порцій супів, 10 т води, а також чай, кашу, овочі.

Основну частину цієї допомоги отримала 80-та аеромобільна бригада, яка є найчисельнішою, а також дещо було передано Дрогобицькій та Стрийській військовим частинам і мостиським прикордонникам, які зараз несуть службу в зоні проведення Антитерористичної операції.

Керівник Народної самооборони Львівщини Валерій Веремчук повідомив, що засоби захисту вони купували за кордоном і добровольці, так звані «мурахи», по одному перевозили їх через кордон. Це списані речі, але нові, тобто які не були у використанні. Щоб знайти їх на складах в Європі, довелось провести велику роботу. Останню партію італійських бронежилетів купували по 200 євро, а німецькі каски – по 70 євро. «Нові речі такого класу коштують у декілька разів дорожче», – сказав він і додав, що кожну партію на міцність перевіряють військові спеціалісти.

Також В. Веремчук зазначив, що Центр забезпечення спілкується з усіма частинами, які дислокуються на Львівщині, й отримує листи з конкретними потребами військових. «Ще є потреби, які ми не змогли забезпечити», – сказав він.

Роботу з допомоги армії у штабі Народної самооборони розпочали на основі тих коштів, які залишилися у центру відправки людей на Київ, що працював під час Євромайдану, – це 70 тис. євро або понад 1 млн 200 тис. грн. На сьогодні за допомогою нових пожертв і залучення спонсорів цю суму, за словами Сергія Дзядика, «вдалося помножити на 3-4».

У Самообороні відзначили, що значну фінансову допомогу для закупівлі необхідних речей надав депутат Львівської обласної ради Богдан Дубневич, який також взяв безпосередню участь і у доставці на Схід і сам побував у зоні АТО. «Українські бійці в доброму настрої, – каже він, – і вітають відновлення активної зони антитерористичної операції». Військові дуже чекали наказу йти в бій, бо хочуть якнайшвидше покласти край війні, здобувши перемогу над терористами.

Крім того, Веремчук нагадав, що ініціативу зі збору коштів для військових розпочав голова Центру військового капеланства Львівської архієпархії УГКЦ, настоятель Гарнізонного храму святих апостолів Петра і Павла о. Степан Сус.

Представниця Центру забезпечення української армії у Львові Ірина Яремко запевнила, що вони забезпечать максимально прозору звітність щодо зібраних коштів і витрат. Сьогодні буде відкритий доступ до цієї інформації на їхньому сайті, і щодня дані будуть оновлюватися. Крім того, можна отримати виписки у паперовому вигляді з рахунку у Приватбанку, додала вона.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81



АКЦЕНТИ

ТЕСТ ДЛЯ ЄВРОПИ

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

Майже два місяці тому я надрукував у «Нації і державі» коментар під назвою «Дивна війна-2?» Тепер, мабуть, варто поговорити про дивне перемир'я. Бо й справді, що це за перемир'я, коли терористи продовжують знущатися з мирного населення, не припиняють провокацій та бойових дій, внаслідок яких гинуть громадяни України, цивільні та військові?

З військової точки зору припинення АТО – нонсенс, це наче намагання спростувати англійське прислів'я про те, що неможливо подолати прірву в два стрибки. То, може, перемир'я принесло якісь відчутні політичні та дипломатичні успіхи? Але кому та які?

Якщо говорити про Україну, то світ мав зайву нагоду пересвідчитися і в правоті нашої держави, так і в тому, що Путін х…ло, що ніколи не зайве. Але чи зробить світ з того знання належні висновки?

Що ж до Путіна, то йому дещо таки вдалося.

По-перше, дивними виявилися не лише переговори, а й склад їхніх учасників. У будь-яких переговорах є сторони, і кожна з них керується відповідно виробленою офіційною позицією. В іншому разі це не переговори, а ла-ла-ла-ла-ла, що ми й мали нагоду спостерігати. Бо хто з переговорників має право ухвалення якихось рішень, підписання заключного документу і т. ін.? Правильно, ніхто. Отже ла-ла-ла-ла-ла.

По-друге, участь у переговорах представників маріонеткових режимів «ДНР» і «ЛНР» сприяє їхній легітимізації. Як відомо, серйозні країни переговорів із терористами не ведуть.

По-третє, відбувся факт легітимізації Медведчука. Не знаю, як почувається в його товаристві Леонід Кучма, але те, що вони сидять поруч, є приниженням для Президента України, нехай навіть із префіксом «екс». З іншого боку, ще коли Медведчук після тривалого затишшя вигулькнув майже з небуття зі своїм «Українським вибором» та обережно почав піаритися в ЗМІ, я написав епіграму:

Це мара? Дежавю?
Спіритичний сеанс?
Він дає інтерв'ю:
Медведчук серед нас!

Відтак спробу Медведчука повернутися у вищі ешелони української політики слід сприймати дуже серйозно. Як і чутки щодо його майбутнього донецького губернаторства – з цієї посади почалося колись сходження Януковича.

Нарешті, Путіну вдалося перевести стрілки. На наших очах Росія-агресор, Росія-окупант перетворюється на Росію-миротворця. Загарбавши Крим, Росія напинає на себе тогу миротворця, розпатякує про права людини в Україні тощо. А тим часом продовжує засилати й озброювати бойовиків. Про логіку участі країни-агресора в переговорах у будь-якій якості я взагалі мовчу.

Водночас переговорний процес, хоч би яким дивним за складом учасників і змістом він був, – гарна підстава уникнути третього етапу санкцій, що загрожують (а чи справді загрожують?) Росії.

Ну, й наостанок: переговори з сепаратистами – це заохочення сепаратизму. Територіальний устрій країни, як і її суверенітет, не можуть бути предметом переговорів.

Зрештою, якщо Путін так наполягає на перемир'ї та переговорах, то маємо пам'ятати: що вигідно Путіну, невигідно Україні. З радянських часів відомо: для того, щоб забалакати й поховати якусь проблему, треба створити комісію.

Вірю, що новий Президент України це розуміє. Вірю також, що рішення про перемир'я ухвалювалося під тиском не так Росії, як наших «любих друзів» з Європи. Адже ледь не щодня маємо від них своєрідні «вітання»: то Австрія вирішує будувати «Південний потік» разом із «Газпромом» в обхід України, то в пресі з'являється повідомлення, що Італія встане на чолі країн, які проти розширення санкцій ЄС щодо Росії. Звісно, на тій підставі, що надає перевагу переговорам. У цьому сенсі серйозним тестом для європейців будуть наступні ратифікації в національних парламентах Угоди про Асоціацію України з ЄС.

І тут показовою буде позиція європейського важковаговика Німеччини. Сказати чесно, попри часом гучні заяви, позиція фрау Меркель щодо Росії викликає чимало запитань. Мені вже доводилося висловлюватися про те, що москвофільство значної частини вже не одного покоління французьких політиків почалося після Бородіно, так само як німецьких після Другої світової війни. От, скажімо, нещодавно фрау Меркель обурилася, коли Путіна порівняли з Адольфом Гітлером. Але чому ж тоді офіційний Берлін промовчав, коли радник російського президента Сєргєй Глазьєв назвав угоду про Асоціацію України з ЄС «нелегітимною», а самого Петра Порошенка «нацистом». Адже відомо, радники президентів особистих думок не висловлюють, тим паче в Росії.

Реакція керівництва ФРН та й інших європейських країн мала б бути доволі жорсткою. Адже це плювок передусім у бік самих лідерів європейських держав, які поставили свої підписи під документом. Адже «нацистом» Петро Порошенко, за версією Глазьєва, став саме тому, що дотримується їхнього, європейського вектора розвитку нашої держави.

Зупинити Путіна можна лише спільними зусиллями. Інакше завтра, післязавтра, через рік чи п'ять років, як у рекламі «Тайда», Путін прийде до вас. Тільки не з пральним порошком, а з тими самими технологіями гібридної війни, які зараз випробовує в Україні.

Що ж до України, то адекватною відповіддю на нинішні виклики, які постали через агресивну політику Росії, було б одночасне запровадження воєнного стану й прямого президентського правління в Донецькій та Луганській областях України. Європейським прихильникам переговорів з терористами можна запропонувати обговорити хоч з ДНР, хоч з Аль-Каїдою статус окремих регіонів власних країн.



ПОЗИЦІЯ

ЗБРОЙНЕ ПРОТИСТОЯННЯ НА ДОНБАСІ

Настає доба бригадних генералів?

Ігор ЛОСЄВ,
кандидат філософських наук,
доцент кафедри культурології НаУКМА
Радіо Свобода

Так звана АТО викликає в масах українців почуття глибокого незадоволення. Міністерство оборони, СБУ, МВС і т.д. демонструють доволі низький рівень управління бойовими діями. Якщо до пересічних бійців претензій (за рідкісним виключенням) немає, то до генералів їх дуже багато. На жаль, української (не за назвою, а за її суттю) армії досі немає, як немає українських спецслужб, і все це треба створювати з нуля, бо уламки радянських військових і спеціальних формувань діяти ефективно в нинішніх умовах не здатні.

Терористи в Донецькій і Луганській областях нав'язують свій порядок денний, диктують перебіг подій, а українські сили лише реагують на виклики, надто часто перебуваючи на становищі сторони, що обороняється. Ніяк не можуть радянські генерали на українській службі організувати взаємодію різних видів і родів військ, і це вже традиція, адже Червона армія навчилась більш-менш це робити аж у 1943 році, сплативши страшну криваву ціну за навчання. Секрети блискучих успіхів Вермахту полягали у майже ідеальній взаємодії танків, артилерії, авіації і піхоти.

Крім того, генералітет України багато років опікувався зовсім не воєнними справами, а кар'єрним виживанням і розпродажем військового майна, творенням корупційних схем. Невипадково у своїй інавгураційній промові новообраний президент Петро Порошенко сказав, що поняття «генерал» у свідомості мас має асоціюватися не зі словом «корупція», а зі словом – «герой». Скільки серед цих власників золотих погонів і лампасів агентів спецслужб Росії, скільки хворобливо проросійських індивідів, скільки тих, хто став генералом через особисті зв'язки і хабарі? Звісно, при цьому ми не маємо жодних сумнівів, що обидва брати відомого політика Володимира Литвина стали генералами виключно завдяки власним заслугам…

Сьогодні Україні як повітря потрібні бойові генерали, а не ожирілі бюрократи військового відомства, «паркетні» золотопогонники.

Як це буває?

Дуже часто, майже завжди, після революції країни стають об'єктами іноземної воєнної інтервенції. В Україні на Майдані 2014 року відбулася антидиктаторська і національно-визвольна революція проти кремлівської агентури, що захопила вся ключові пости у владі. І вже за кілька днів після втечі московської маріонетки Януковича розпочалася російська збройна навала на півдні України. Якби ті персонажі, що скористалися жертвами Майдану для власного приходу до влади, були бодай трохи освіченими, вони б чекали такого перебігу подій і щось би таки зробили, замість того, щоб у вирішальні дні останнього тижня лютого 2014 року ділити портфелі й відпочивати. Але, схоже, навіть радянська шкільна освіта була засвоєна цими діячами дуже і дуже кепсько…

Революції, на які нападали іноземні агресори, здебільшого здійснювали революційні перетворення у своїх арміях. І тоді артилерійський капітан Бонапарт міг швидко стати генералом. Дуже сумнівно, що він би ним став, якби не Французька революція… Але таких, як Бонапарт, тоді було



чимало. Всі звичаї мирного часу скасувало життя, і колишній конюх (як генерал Лазар Гош) ставав полководцем. Потім такі люди стануть уславленими наполеонівськими маршалами Франції.

Чи може досягти успіху уламок радянської армії під прапором України, якщо тут корумповані чиновники Міністерства оборони, маючи гроші, по три місяці не можуть придбати бронежилети, не можуть переконливо прозвітувати за 120 мільйонів гривень, що зібрав для свого війська український народ?

Без радикальних революційних перетворень війська, а разом із ним уся Україна, не матимуть шансів на успіх. Інша річ, що перетворення в армії не є можливими без очищення всього апарату державної влади, без, образно кажучи, антитерористичної операції у Верховній Раді (де засідає чимало тих, хто як мінімум співчуває тероризму і сепаратизму), Кабінеті міністрів, у всіляких відомствах, в органах СБУ і МВС. Радикальні реформи у силовому блоці треба вести просто зараз, «з коліс».

Нехай висувають гармати!

Найкращий кадровик – це реальне життя, а в даному випадку для військових кадрів – війна. Тільки вона чесно і об'єктивно показує, хто є хто. Між іншим, коли очільник МВС Аваков почав пропускати крізь АТО всі підрозділи міліції, чимало міліціянтів негайно написали рапорти про звільнення з органів. Правильно, воювати за Україну, ризикувати власним життям за Батьківщину – це зовсім не таке легке і приємне заняття, як брати хабарі й катувати затриманих. Що ж, почався природний процес очищення.

У боях на теренах Донецької і Луганської областей проти московських бойовиків і місцевих кримінальників з'явилася певна кількість сміливих, вмілих і тямущих лейтенантів, капітанів, майорів і підполковників. Саме вони мають невдовзі стати українськими генералами.

Є сенс для створення кадрового генеральського резерву запровадити військове звання «бригадний генерал», проміжне між полковником і генерал-майором, і присвоювати його тим військовим, що проявили себе як найкращі командири у боях на південному Сході України. І не лише кадровим військовим. Треба придивитися в цьому контексті до командирів парамілітарних формувань, таких як батальйони «Донбас», «Азов», «Дніпро» і так далі. Потрібне навчання вони в Національній академії оборони пройдуть пізніше, по війні. Не варто грбувати й відставниками, офіцерами-професіоналами, які мають величезний досвід бойових дій у гарячих точках і спецопераціях. Нічого, що людина може мати вік 50-55 років і пішла у запас у званні майора чи підполковника. Вона також може стати бригадним генералом. Головне – це зовсім не формальні ознаки.

Кажуть, що під час війни між Північчю і Півднем у США президентові Лінкольну доповіли, що генерал північної армії Грант надуживає спиртними напоями. Але Грант був найталановитішим генералом Півночі і брав одне місто Конфедерації за одним. І тоді Лінкольн жартома запитав у підлеглих: «А чи не відправити решті наших генералів по ящику віскі?»

До речі, напередодні війни Уліс Грант, прослуживши в армії США лейтенантом десять років, звільнився і зайнявся фермерством. Коли ж почалися бойові дії, в окрузі, де він жив, утворився волонтерський загін, який обрав лейтенанта Гранта своїм начальником. Далі за дорученням губернатора штату Іллінойс Грант організував упродовж двох місяців 21 (!) полк та був призначений командиром одного з них. Його авторитет серед волонтерських військ, зосереджених в регіоні Північного Міссурі, був настільки високим, що всі ці полки бачили в ньому свого командувача, отож Грант невдовзі був призначений бригадним генералом волонтерів.

P.S. Як стало відомо, після закінчення АТО влада планує розформувати добровольчі батальйони, що вже пройшли випробування війною. Судячи з усього, власного озброєного народу чинна влада боїться більше, ніж Путіна…



ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

TARGET PRACTICE

(з розмов із бійцями в зоні АТО)

«Знаєте, як перекладається «moving target in a shooting gallery»? Правильно, стрільба по рухомих мішенях у тирі. В американців ще кіно про це є. У залі сидять люди і спостерігають, як на екрані мисливці полюють за втікачем. Гра така.

Ми ж нікуди не втікаємо. Але от як було на сусідньому блокпості з 26 на 27-е? Під'їхали чотири танки і тупо розстріляли блокпост. Просто і печально.

Один танк наші підбили протитанковою ракетою. Так у той ПТУР полетіло одразу все, що в сепаратів було, – і загинули наші хлопці, які той танк підбили.

Взагалі, блокпости, як наш, елементарно знищуються танковими військами. Нам реально нема чим від них відбиватися. Тут потрібна штурмова авіація: винищувачі і штурмові гвинтокрили, танки тощо.

Отаке перемир'я… У перший же день цього перемир'я гору Карачун так бомбили, гуркіт такий стояв, за весь час нашого тут перебування таких вибухів не бачили. Потім у вівторок сепарати «Мі-8» підірвали. Дев'ять хлопців у нас на очах загинули. Тільки от з ними пообідали, чай попили… Обійнялися. За тим от деревом, бачите, чорну смугу між жовтим і зеленим полем? Отам вертоліт упав. Вони у кожного з нас тепер перед очима стоять. Друг Індієць, якого ви на «Семи вітрах» сьогодні забрали, от він тіла збирав потім на вантажівку. Руки, ноги, голови – все чорне, як вугілля, все по полю було порозкидано.

У «вертушці» летів товариш нацгвардійця. З одного дому у Києві. Жив поверхом вище. Він на телефон зняв, як усе було. Показує мені – сльози котяться…

І поки сепарати за час перемир'я перетворили Слав'янськ в укріплену фортецю, ні в кого з керівництва АТО навіть думки не виникло, щоби не те, що важку техніку – хоч би на в'їзді, виїзді блокпосту «Дорога життя» поставити бетонні укріплення, аби захистити бійців, які першими можуть прийняти на себе вогонь.

«Отака ця «лояльність і чоловєколюбіє», – кажуть хлопці. Чим далі затяг – тим значніші наші втрати і також серед мирного населення, яке давно вже більшістю прозріло і хоче миру, порядку, щоб українська влада повернулась. Але, – говорять, – нам не дають можливості виконати це завдання.

Кожний день, поки противник укріплюється, збільшуються потенційні втрати майже у геометричній прогресії. Кожного дня вони отримують більше і більше зброї. Більше людей. Більше техніки.»

«Це ж дебілізм… Які терористи (???) – з ГРАДами і танками. Ну які це до біса терористи? Давайте нарешті називати речі своїми іменами. Це армія. Армія найманців. Добре керована армія. І не треба дивуватися, якщо тут скоро винищувачі їхні літати будуть. Насправді, ніхто їх не боїться. Але це просто тупо – так по-дурному без бою загинути.»

«У нас купа питань, – говорять бійці, – до людей, які керують АТО. Ну, яке це перемир'я? Це називається однобічне припинення вогню. Ми можемо реально чинити опір вертольотам, піхоті, легкій бронетехніці. А вони зазвичай користуються танками і артилерією, проти чого у наших частин на блокпостах немає ніяких контрзаходів. По суті вони «в дамках», бо працюють проти нас тими видами озброєнь, проти яких у нас немає жодного захисту. У випадку атаки на нас танків тут буде схожа ситуація з першими двома блокпостами. Мертві «вевешники», мертві десантники і мертві нацгвардійці. Не дай Боже, звичайно. БТРи розстріляють першими, бо вони – стоячі великі мішені…»





27. 06. *Львівський «Беркут» перше, що попросив – МОЛИТОВНИКИ, дуже зраділи хлопці «Тижню», ну й взяли ще засіб від комариків. А я, грішна, подумала: «От би їм нашу харківську беркутню і грифонщиків на перевиховання відправити – отих паразитів, що жінок і дітей 22 червня побили…*



27. 06. *Ковдри, светри, дощовики – вінницьким вевешникам*

«Ми не можемо зрозуміти, чому не отримуємо потрібних наказів, чому ми вимушені вести цю окопну війну, чому керівництво АТО каже, що от-от будуть вжиті заходи для наведення порядку, але їхні слова розходяться з ділом… Таких «чому» дуже-дуже багато. Чому війська проходять через російсько-український кордон? Чому якщо прикордонники не в змозі виконати свої функціональні обов'язки, то колона, яка йде мінімум триста кілометрів до Слов'янська – чому вона не знищується фронтовою штурмовою авіацією, бойовими гвинтокрилами? Чому батальйони, які потрапляють в оточення, не отримують допомоги, коли навіть весь інтернет червоний від волань до керівництва АТО про допомогу?»

– Кому на користь пішло це перемир'я?

«І взагалі це не перемир'я, а дискредитація української армії, наруга над здоровим глуздом, коли українську армію просто позбавляють можливостей для маневру. І все це робиться під прапором гуманізму. Але кожен день цього гуманізму, коли противник укріплює свої позиції, заводить сюди танки Т-64, ПЗРК, касетні снаряди, обходиться нам дуже дорого, і якщо два місяця тому можна було вирішувати питання малою кров'ю, місяць тому – ну ще більш-менш, то зараз це буде зробити складно, можливо, але дуже складно буде виконати бойову задачу.»

– А для чого взагалі запропонували це перемир'я?

«Та певно, щоб перед Європою у гарному світлі показатися, що ми такі миролюбні. По-друге, є люди, яким вигідна ця війна, тим, хто на ній заробляє гроші: політикам, Верховній Раді, яка не хоче йти на перевибори. Є ще така думка, що відправляють кращих людей на передову, щоб у Києві вони цим продажним тварюкам не могли вчинити реальний спротив. Взагалі ця війна один до одного нагадує історію Майдану. Скільки люди не стояли – нічого не робилося, поки не закінчилося все це кривавою бійнею. Пам'ятаєте безплідні перемовини опозиції з Януковичем? Дуже це нагадує теперішнє перемир'я. Зараз ситуація близька до тої, коли Парасюк труну перед сценою із тою нашою безпорадною «оппою» поставив.

Одне слово, діагноз що тоді, що зараз для влади від тих, хто реально захищає сьогодні нашу країну, всіх нас – відсутність політичної волі і якась хронічна залежність: то від Європи, то від Кремля, то від Фірташа з Ахметовим. І це найогидніше і принизливе. Бо насправді краще за нас самих ніхто нам життя не наладить.

І прикладом може служити спільна дія волонтерів із армією. От минулого разу як почули наші харківські волонтери, що небезпечно у магазин білбасівський ходити хлопцям за водою – сепарати напроти нього снайперський приціл поставили – так «з того, що було» за тиждень «УАЗІК» нацгвардійцям змонтували. І нічого так собі – і за продуктами в Барвінково можна з'їздити, і сепаратів по полю поганяти…

Та де ще такі Богом обдаровані і розумом і доброю душею люди живуть? Усі як одна сім'я. От так перший раз людину бачиш – а ніби сто років її знав. Це я про наших нових друзів – Поліну, Наталку, які з Києва привезли тепловізор, смакоти всякої своїм друзям-побратимам, про Оксану з «Української правди» – вона хлопцям і ківи ларові шоломи, і прибори нічного бачення, і броніки притягнула, навіть про Мустафу з Богданом Кутєповим, над якими ми трішечки дорогою кепкували у своїй жіночій автосотні, що вони, як особливо знамениті знаменитості, переживали, що не взяли з собою балаклав. Ну прямо не Мустафа, а Гюльчатай – «відкрий личко», – жартували…

Сторінку підготувала Ольга РІЗНИЧЕНКО

Війна і Літмузей

Оцей день закінчення Першої світової війни і підписання угоди про Асоціацію запам'ятається на все життя. Стоїмо ми з Володею Носковим, кореспондентом радіо «Свобода», на в'їзді в Білбасівку. У нього завдання від редакції: взяти інтерв'ю з кимсь із місцевих. Раптом чуємо – щось бахнуло. І крик: «Вооз– Дух»… Команда: «Бігом у бліндаж». Біжимо, взявшись за руки. Друг Адвокат, здається, а може й хтось інший, штовхає нас у яму. Ми летимо в неї вниз головою. Але що характерно: Володя впав, так і не випустивши з руки мікрофон. А я – руку Володі. Вимазались у глину. Особливо Володя. Страшне, які чумазі.

Наступного дня приходжу до своїх дівчат у Літмузей. Танечка сидить і змію ладить: чорного і білого для дитячого інтерактиву – «мудрість» і «зраду». Олечка готується до заняття з дітками про героїню «Витівок Софі» французької письменниці Софі де Сегюр. Розповідаю їм про п'ятничні пригоди. Марія сидить з Дафною на колінах і дуже суворо дивиться на мене: «Ну і чого це Ви, Ольго Іванівно, туди все їздите і їздите? Там же убити можуть».

– «Марієчко! Розумієш, я коли чую, що там наші кращі з кращих хлопців гинуть, вже сто раз умерла б від розриву серця. Оце тільки там серед них і життєвих сил набираєшся…»





 СИНИ УКРАЇНИ

ВСЕПОГЛИНАЮЧА ЛЮБОВ РОМАНА ШУХЕВИЧА

(30.06.1907 – 5.03.1950)

30 червня – річниця проголошення у Львові Акту про відновлення Української держави.

І це – день народження Романа Шухевича – легендарного генерала Тараса Чупринки. День народження в 1941 році був для Романа Шухевича і дуже радісним, і дуже трагічним одночасно.

Радісний – бо цього дня він із бойовими побратимами вступив до рідного міста, в якому було проголошено Акт відновлення Української Держави.

Трагічний – бо цього дня в тюрмі на вулиці Лонцького знайдено тіло його брата Юрія, закатованого НКВС.

Згадаймо славетного Провідника!

Насамперед погляньмо на походження Романа Шухевича та як він став на шлях визвольної боротьби.

Народився Роман Шухевич 30 червня 1907 року у Львові в домі своєї бабусі Герміни Шухевич на сучасній вулиці Довбуша. Охрещений як Роман-Тарас. Волею долі був нащадком давнього і славного роду Шухевичів.

Дід – Володимир Шухевич (1849–1919) – визначний український вчений (етнограф-фольклорист), публіцист, педагог, культурно-освітній і громадський діяч, член Наукового товариства ім.Шевченка.

Батько – Йосиф-Зиновій Шухевич (чи як того переважно вживали Осип) закінчив Академічну гімназію і правничі студії у Львівському університеті, дістав посаду цісарсько-королівського повітового судді у містечку Краковці, відтак його перевели до Камінки Струмилової (тепер Кам'янка-Бузька).

Уже з тих фактів можемо мати певність, що юному Романові нічого не бракувало. Він мав забезпечений побут і добрі можливості для навчання. Легко вчився, чудово грав на фортепіано і скрипці, захоплювався спортом, в чому мав неабиякі успіхи та рекорди і багато читав.

Проте щасливе й забезпечене життя не породило в його душі ні краплі егоїзму, що, на жаль, так часто спостерігаємо в сьогоденні. Маючи можливість втішатися власним добробутом, він усім серцем вболівав над недолею України. Неповнолітнім хлопцем не по-дитячому уважно прислухався до розмов старших, як губка вбирав міркування учасників дискусій місцевої інтелігенції, що часто велися в домі батьків у Камінці та бабусі у Львові.

Як згадує товариш його юнацьких літ Юрій Цегельський у своїй праці «Зага роду Цегельських і розповідь про Камінку Струмилову», Романа дуже болів програш української польсько-української війни 1918 року та упадок Західно-Української Народної Республіки і він мріяв з однолітками, як здобути волю Україні. Коли Романові було літ 14, проявилася його велика любов до України – любов, що керувала усім його життям. І вже тоді виявилися його лідерські властивості та наполеглива праця над собою. Юрій Цегельський, хоч на рік старший, вповні визнавав лідерство Романа Шухевича та захоплювався його цілеспрямованістю. Роман уважно перечитував пресу та посібники з військової справи, організовував ігри, що були тренуваннями, вправляннями у стрільбі, гартуванням тіла й духу. І такою стежкою пішов із юності у доросле життя.

Про Романа Шухевича вже немало сказано й написано, тож пригадаймо лише коротко віхи його життя. Навчання у Камінецькій утраквістичній і Львівській Академічній гімназіях. Активна і часто провідна участь у Пласті та різних спортивних товариствах.

Близьке знайомство з Євгеном Коновальцем і Степаном Шахом, які квартирували в його бабусі Герміни Шухевич та мали неабиякий вплив на формування світогляду Романа. Згодом професор Степан Шах, відомий педагог і просвітянин (1891–1978), писав, що у молодого Романа Шухевича він спостерігав три основні ознаки характеру: «ясність у думанні, правда в говорінні, рішучість у чині».

1925 року Шухевич вступив до Української Військової Організації (УВО), яку очолював Євген Коновалець.

1926 року вступив на дорожньо-мостовий відділ Львівської політехніки і в 1934 р. отримав диплом інженера.

У 1928–1929 рр. відбував військову службу в польській армії. Спочатку його, як студента, направили в школу підхорунжих, але через політичну ненадійність звільнили, і він служив рядовим гарматником в артилерійській частині на Волині.

Коли в 1929 році було створено Організацію Українських Націоналістів, Романа Шухевича призначили бойовим референтом Крайової Екзекутиви ОУН.

Одночасно був студентом заочного курсу музичного інституту ім.М.Лисенка. Разом із братом Юрієм виступали в Оперному театрі, Юрій співав, а Роман акомпанував на фортепіано.

1930 року Роман Шухевич одружився із донькою священика Наталією Березинською. В 1933 році в них народився син Юрій, а в 1940 р. – донька Марія.

У червні 1934 року у зв'язку з вбивством Пєрацького поліція провела масові арешти членів ОУН, заарештували і Романа Шухевича. Пробув два роки в тюрмі і півроку в концтаборі.

Після звільнення в 1937 р. проживав з родиною у Львові. Заснував рекламну кооперативу «Фама», де працювали переважно члени ОУН. Завдяки вмілому менеджменту ця фірма швидко розрослася, мала багато відділень і давала добрі прибутки, значна частина яких йшла на потреби ОУН.

Тут звернімо увагу – почав бізнес, щоб підтримувати діяльність Організації, а не йшов у політику, щоб забезпечити собі бізнес, як це часто тепер спостерігаємо.

Коли в жовтні 1938 року на Закарпатті постала Карпатсько-Українська держава, Шухевич організував фінансову допомогу для уряду Карпатської України, а потім нелегально перейшов польсько-чехословацький кордон і створив Генеральний штаб національної оборони Карпатської України, брав активну участь у боях.

Після окупації Карпатської України Угорщиною Р.Шухевич через Румунію і Югославію дістався до Відня. Провід ОУН доручив йому справи зв'язку із Західною Україною.

Першу большевицьку окупацію родина Шухевичів перебула в Кракові, під час німецько-советської війни дружина з дітьми переїхали до Львова, де й проживали до арешту в липні 1945 року.

У 1940 році через різне бачення подальших форм боротьби в нових історичних умовах ОУН розділилася на дві організації, Роман Шухевич увійшов до складу Революційного Проводу ОУН на чолі зі Степаном Бандерою і був призначений Крайовим Провідником ОУН на тих західних українських землях, які за пактом Молотова–Рібентропа відійшли до Німеччини. Керував підготовкою провідних військових кадрів, які мали стати командирами майбутнього українського війська.

Коли в 1941 р. Провід ОУН домовився з німецьким командуванням про вишкіл Дружин українських націоналістів (ДУН) та створення Українського легіону, який мав воювати на території України проти більшовицьких окупантів, Р.Шухевич погодився очолити Дружини українських націоналістів. Та коли німецька влада поставилася вороже до Акту відновлення державності України і почала арешти Проводу ОУН, Легіон відмовився від подальшої служби в німецькій армії, його зняли з фронту й інтернували до Німеччини. Шухевичеві вдалося втечи від гестапо, передавши перед тим до військового штабу ОУН чимало зброї, боєприпасів та амуніції, а також переправивши в підпілля багатьох легіонерів.



Із січня 1943 року в житті Романа Шухевича почався новий етап діяльності як Провідника й Командира національно-визвольної боротьби проти німецьких і російських окупантів. У серпні 1943 р. він був обраний Головою Бюро Проводу ОУН і призначений Головним командиром УПА, отримавши псевдо «Тарас Чупринка».

В липні 1944 р. було створено Українську Головну Визвольну Раду (УГВР), в якій Шухевича обрали Головою Генерального Секретаріату та затвердили на посаді Секретаря військових справ.

Отак коротко, основними віхами, можна окреслити життєвий шлях цієї людини, шлях, наповнений великими подіями й неймовірними ризиками, невигодами й трудностями…

Тепер, у комфорті й затишку, багато істориків і політиків можуть аналізувати діяльність цієї людини, мудрувати, чи правильно він поступав і чи не варто було б дещо чинити по-іншому, але, хотілося б, щоб насамперед усі виходили із розуміння того, що керувало цим героїчним, цілеспрямованим і нескореним діячем. А керувала ним всепоглинаюча любов до України та її несправедливо гнобленого народу. Ця любов перемагала все, всі його людські уподобання, почуття й потреби.

Щоб краще збагнути всю самопожертву, яку поклав Роман Шухевич на вівтар любові до свого народу, пригляньмося до його особистих якостей.

Знаємо від близьких до нього осіб, що був дуже інтелігентним, товариським, веселим і шляхетним у ставленні до людей – і довелося йому бути нещадним до ворогів, гнобителів українського народу.

Знаємо, що був дуже релігійною людиною, – і довелося йому переступити заповідь «не убий».

Борючись проти польських поневолювачів, Роман Шухевич брав участь в організації бойових акцій проти найбільш шкідливих діячів. Вбиваючи шкільного куратора Станіслава Собінського, який нищив українські школи, забороняв викладати українською мовою, націоналісти рятували українські інтереси від його згубного впливу.

Готуючи атентати чи то на комісара польської поліції у Львові Є.Чеховського, який жорстоко знущався над українськими політичними в'язнями, чи то на польського міністра внутрішніх справ Б.Пєрацького, який був ініціатором жорстоких пацифікацій українців Волині й Галичини, члени УВО і ОУН рятували українців від мордерств таких нелюдів... Плануючи такі замахи, запобігали знущанням над українським народом.

Саме задля порятунку інших, Роман Шухевич та інші українські революціонери брали гріх на свою душу… І ми, які вижили, уціліли завдяки таким жертвам, повинні пам'ятати їхні самопожертви та молитися Богові за їхні душі…

Зрештою, чи гріх задля порятунку інших є гріхом? Мабуть, душпастирі не вважали такі дії гріховними, бо, як добре відомо, вони масово допомагали Романові Шухевичу та його людям. Відомо, що галицькі священики не раз давали притулок у своїх домівках Шухевичеві та його зв'язковим. Нераз навіть жертвували своїм життям, але не видавали ворогові визнаного борця за права України й українців.

Для прикладу, читаючи кримінальну справу о.Романа Лиска, замордованого на Лонцького і тепер визнаного Блаженним священномучеником, бачимо, що основне, чого від нього добивалися кати, – це інформація, де є Шухевич. Ні слова про нього не сказав о.Роман, хоча добре знав його ще із Камінки Струмилової. І загинув о.Лиско мученицькою смертю.

А яким важким для Романа Шухевича мусило бути пожертвування своїм родинним щастям. Він дуже любив свою дружину і дітей, та любов до України була вищою. Це лише Богові відомо, що мусив відчувати він, живучи віддалено від них, довідавшись про арешт дружини та поміщення дітей в інтернати… Свою батьківську любов виливав на всіх дітей, що траплялися на його бойовому шляху. Зворушливими є спогади його зв'язкових Ольги Ільків і Любомира Полюги, як Провідник няньчив, носив на руках маленьку доню Ольги Ільків, перебуваючи на конспіративній хаті в Княгиничах.

Також є безліч спогадів про чуйність і людяність Романа Шухевича, про його повагу до інших та скромність, невибагливість щодо власної персони. Ніколи не допускав, щоб йому подали якусь кращу страву, ніж рядовим бійцям, зате не соромився сісти чистити картоплю для загального обіду чи взятися за будь-яку побутову роботу.

Ніколи повстанці не почули від нього брутального слова, з великою повагою ставився до всіх, а особливо до жінок. До своїх зв'язкових звертався шанобливо і завжди на «ви». Про це розповіла Дарія Гусяк (псевдо «Нуся»), яку саме це вберегло від однієї з провокацій, які, не мігши тортурами вирвати від неї інформацію, застосовували совєтські кати. Їй показали записку нібито від Провідника, де було написано приблизно таке: «Нусю, вже все викрито, вже можеш розповідати». І хоча почерк був нібито Шухевича, але оце звертання «на ти», якого ніколи не допускав Провідник, впевнило її, що не він це писав.

І хоч боротьба ставала дедалі важчою, не було надії перемогти совєтського окупанта, Роман Шухевич і його побратими не складали зброї. Шухевич не раз повторяв, що свідомий того, що загине, але, скільки можна, треба протистояти злочинствам ворога. Українські повстанці перешкоджали вивозити населення на Сибір, стримували безчинства чекістів по селах, а головне – підтримували волелюбний дух народу, плекали в душах людей національну ідею, яка вижила й проросла у проголошенні Незалежної Української Держави. Тож задумаймося, сучасники, чи гідно ми служимо тій ідеї, за яку віддав життя славний герой України, великий Провідник Роман Шухевич – Тарас Чупринка.

Романові Шухевичу не раз пропонували перейти на Захід, зберегтися, але він відмовлявся, залишився до смерті в Україні разом зі своїми воїнами, зі своїм народом.

Загинув Роман Шухевич смертю героя у перестрілці з чекістами 5 березня 1950 року в с.Білогорща біля Львова. Великі чекістські та військові сили були задіяні для цієї спецоперації. Не змогли взяти його живим, отримали лише тіло героя. Але й мертвого його боялися. Довгі роки ніхто не знав, куди поділи тіло Шухевича. І лише недавно, завдяки розсекреченню деяких кагебістських архівів та опублікуванню їх істориком Володимиром Сергійчуком, вдалося довідатися, як радилися найвищі чини, що робити з тілом Головного командира УПА, і як потрудилися вивезти його за межі Західної України й таємно спалили, а попіл висипали в ріку Збруч.

Боялися, що люди довідаються, де його поховано і прокладуть народну стежку до свого героя? Чи, може, боялися, що він воскресне й далі боротиметься із поневолювачами України?

Дай Боже, щоб пам'ять про велику самопожертву Романа Шухевича не згасла в наших умах і серцях. Нехай воскресне в нас всепоглинаюча любов до України, яку так яскраво явив цей славний герой-патріот, великий Провідник українців!

Лідія КУПЧИК,
голова Львівської міської організації
Всеукраїнської Ліги Українських Жінок



ПОГЛЯД

ХТО ВИЗВОЛИТЬСЯ САМ, ТОЙ БУДЕ ВІЛЬНИЙ

З нагоди святкування Акту відновлення Української Держави 30 червня 2014 року у Львові відбулася нарада національно-патріотичних сил, у якій взяли участь представники партій і громадських організацій Львова, Івано-Франківська та Києва. Вступне слово про суспільно-політичну ситуацію в державі виголосив заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Василь ШПІЦЕР.



Високоповажне товариство!

Кращі сини українського народу, які посвятили себе на боротьбу за незалежність України, 30 червня 1941 року проголосили Акт відновлення Української Держави. Нацисти відразу розправилися з учасниками цього історичного чину, заарештувавши та погубивши багатьох з них (надалі цю запеклу антиукраїнську битву продовжили московсько-більшовицькі каральні спецслужби), проте ідея Української Самостійної Соборної Держави продовжувала жити в серцях і душах українців. Світлі образи Євгена Коновальця, Степана Бандери, Ярослава Стецька, Романа Шухевича та багатьох інших очільників ОУН-УПА тримали свідому частину нашого народу в готовності піднятися на боротьбу проти завойовників рідної землі. І коли наскрізь прогнила комуно-більшовицька імперія почала розсипатися, Україна зуміла здобути Незалежність, за яку у 1991 році проголосувала абсолютна більшість громадян нашої Держави. Багатовікова боротьба українського народу завершилася перемогою!

Однак сотні літ, прожиті українцями в неволі, дали свої негативні наслідки: неперервний геноцид українців призвів до того, що еліта нашого народу була або фізично знищена, або прикуплена і перейшла на службу до загарбників. Простому народові поступово укорінювали в свідомість рабську психологію і він ставав нездатним бути господарем у своїй країні.

Тому влада Незалежної України, до якої здебільшого й потрапили запроданці та раби, виявилася нездатною побудувати міцну національну державу, про яку мріяли вожді націоналістичного руху. Державні багатства перейшли до рук людей, для яких Україна стала не матір'ю, а лише місцем безмірного збагачення; українська мова, культура, література, кіно стали не просто відмирати – їх уже свідомо заповзялися нищити українофоби та наймити московських шовіністів; Росія планомірно, за великої фінансової підтримки почала реалізовувати план ліквідації України як Держави. Останній раб-запроданець, у якого вже й українських коренів не проявлялося, ставши за допомогою російських грошей та шахермахерства московських політтехнологів президентом України, довів нашу «неньку» до ручки і сповна підготував ґрунт для її здачі Путіну.

Проте генетична потуга українського народу, яка не дозволила нас ані омонголити, ані ополячити, ані зросійщити, ані зрумунізувати чи змадяризувати, що наші окупанти намагалися зробити не одну сотню літ, спрацювала й цього разу. За двадцять років Незалежності виросло нове покоління вільних українців, які вийшли на Майдан і змели з нашої землі оту бандитсько-злодійську, підтримувану путінським Кремлем, наволоч.

Попри втрату Криму та неспокій у двох східних областях появилася можливість змінити владу на справді українську, чесну, демократичну, яка зможе забезпечити нашому народові свободу і гідне життя.

Перші кроки нової влади можна назвати не найгіршими: вдалося не допустити економічного колапсу та дефолту; налагодити міцні міжнародні стосунки й підписати угоду про співпрацю з Євросоюзом; заручитися підтримкою потужних держав у війні з Росією; активно почати процес відновлення Збройних сил України, СБУ; провести президентські вибори. Все це сприяло істинному формуванню української нації і сьогодні абсолютна більшість громадян України любить свою Державу і готова боронити її до останньої краплі крові.

Отут би й національно-патріотичним силам докласти своїх зусиль та допомогти у здійсненні державотворення, але… Недарма президент Петро Порошенко в інавгураційній промові нагадав, що Петлюра боровся проти Скоропадського, Винниченко проти Грушевського, а Махно проти всіх. Можу додати ще: князі постійно вели між собою – часто братовбивчі – міжусобиці, Сірко своїми вчинками діяв проти Виговського, Гордієнко проти Мазепи, не змогли відшукати спільної мови й Бандера з Мельником, на виборах президента 1991 року Лук'яненко та Юхновський фактично боролися проти Чорновола, а після виборів Чорновіл став у «конструктивну опозицію» проти Кравчука, Тимошенко не давала спуску Ющенкові.

Те ж, тільки в ширшому, проте значно мілкішому масштабі повторилося й на останніх президентських виборах. Відаючи достеменно, що Україні як повітря потрібен лише один тур, щонайменше вісім політиків, які зачисляють себе до національно-патріотичного табору, кинулися відбирати голоси у, можливо не найкращого, але найрейтинговішого кандидата, чим грали на руку Москві. І якщо Ляшко та Гриценко могли мати примарні надії увійти в другий тур, то куди і задля чого пнулися Богомолець (1,91%), Тягнибок (1,16%), Ярош (0,7%), Куйбіда (0,06%), Клименко (0,05%), Шкіряк (0,02%), які разом не набрали навіть чотирьох відсотків голосів?

На жаль, оцей розгардіяш почався ще на початках відновлення державності України. Згадаймо, що наші обранці творили у партійному будівництві. Першого травня 1990 року на урочистому мітинзі на стадіоні «Україна» Богдан Горинь оголосив, що вчора у Києві на базі Української Гельсінської Спілки була утворена Українська Республіканська Партія, головою якої обрали Левка Лук'яненка. Десятки тисяч львів'ян захоплено вітали це повідомлення, бо розуміли, що нарешті наступив кінець однопартійному керівництву державою.

Одначе за якийсь час відомий політв'язень, засуджений у 1961 році на п'ятнадцять років таборів суворого режиму у тій же справі, що й Левко Лук'яненко, створив партію Державна Самостійність України. А далі пішло, поїхало… В листопаді 1990 року була створена УНА-УНСО, а з грудні того ж року заснована Демократична партія України, з 1991 року почала діяти Соціал-національна партія України, а в 1993 році появилися партії ОУН в Україні та Народний Рух України.

Треба відзначити, що очолювали ці партії і входили до них не тільки достойні народні депутати, але й насправді великі українці, які жертвували власним добробутом і свободою, не сумніваюся, що готові були віддати життя за вільну Україну. Чому ж вони не захотіли об'єднатися навколо одного лідера, як це пізніше зробили «регіонали»? Невже їх нічому не навчили багатосотлітні поразки нашого народу саме через невміння і небажання визнати когось із своїх єдинокровних братів очільником? Адже не стоять за плечима кожного з них російські чи інші спецслужби і не примушують їх чинити дурнуватий розбрат!

Хоча, знаючи вправність московської агентури, неважко здогадатися, що в багатьох випадках це могли бути їхні проекти, спрямовані на розкол націоналістичного руху (адже вони досягли колосальних успіхів у розколі християнських українських громад – трапляються малесенькі села без сільрад, у яких діють по дві-три церкви різних конфесій, в тому числі і московського патріархату).

Про вагу кожної з названих вище партій у наш час, на жаль, соромно навіть говорити. Через таку нашу діяльність сьогодні маємо не дво-, а 202-партійну систему в Україні – для демократичного табору, зате антиукраїнські сили зуміли створити у Верховній Раді реальну двопартійність: ПР і КПУ.

Таке многопартійство стало можливим тому, що під націоналістичну та націонал-демократичну ідею стали рядитися колишні комуністи, сексоти-кагебісти, комсомольці, а також просто непогані люди, яким випала нагода показати себе політиками, борцями, подвижниками. А справжні, спадкові націоналісти-оунівці мовчали в підпіллі, ба більше, продовжували боротися між собою.

Далекі від політики люди, виборці розгубилися, вони не могли розпізнати де справжні націоналісти-патріоти, котрі з них кращі: бандерівці, мельниківці, свободівці, унсовці, а чи ОУН в Україні. Врешті-решт махнули рукою на націоналістичну українську ідею та стали голосувати то за Чорновола, то за Ющенка, то за Юлю. А за кого зараз мають голосувати ті українці, в яких панує дух націоналізму? Виглядає, що претенденти дуже сумнівні – це стосується і партій, і персоналій.

Тому я вважаю, що настав найвищий час відновити і підняти на належний рівень націоналістичну ідею, дати їй нове дихання під гаслом «Збудуєш Українську Національну Державу або згинеш у боротьбі за неї».

Для цього необхідно очистити оунівський прапор від налиплого до нього різноманіття сумнівних партій та організацій шляхом об'єднання двох частин розколотої у 1940 році ОУН. Саме об'єднана ОУН має право визначати хто є непідробним націоналістом, кому довірити представляти спадкову націоналістичну ідею у справі будівництва Єдиної Самостійної Соборної України. Вже появлялася інформація про наміри провести Другий Конгрес ОУН, на якому має відбутися таке об'єднання і необхідно здійснити це якомога швидше.

Зараз же нам належить почати невідкладну підготовку до виборів, які, можливо, відбудуться вже восени. Для цього я пропоную усім тут присутнім створити Об'єднання націоналістичних сил Львівщини, яке має взяти активну участь у формуванні майбутньої влади. Визначити політичну партію, яка буде виступати від імені Об'єднання у виборчих процесах. До Об'єднання можна долучати також партії та організації національно-патріотичного спрямування за умови, що вони будуть строго дотримуватися всіх затверджених рішень і не вноситимуть суперечок та розколів.



ПОДВИЖНИКИ

ДО ЮВІЛЕЮ ІВАНА ГРИГОРЧУКА

1 липня цього року виповнилося 75 років від дня народження нашого друга і побратима Івана Григорчука.

Народився друг Іван 1 липня 1939 р. в с.Вербівці Городенківського району Івано-Франківської області. В семирічному віці залишився сиротою – 17 березня 1946 року за допомогу УПА заарештували його маму, яку 5 червня 1946 року було засуджено на 10 років позбавлення волі та 3 роки позбавлення прав з конфіскацією майна.

Сільська влада після арешту мами відправила Івася в дитячий будинок м.Городенка. Але через місяць він звідти втік і виховувався в чужих людей у селах Сироки та Торговиця цього ж району.

У 13-річному віці Іванко вирішив їхати шукати маму. У 1953 році з документами, які допомогли йому виробити працівники Городенківської районної газети, він вирушив у дорогу. Після довгих пригод і поневірянь Іван отримав дозвіл на в'їзд в Іркутську область і на побачення з мамою.

Після звільнення мами з табору в 1954 р. і висилки її на спецпоселення на Далекий схід 1955 року до неї приїхав син Іван, де закінчив школу і здобув вищу освіту.

У 1980 році Іван забрав до себе маму у Молдову, де проживав. Із великими труднощами йому вдалося там її приписати. Після розпаду СРСР друг Іван повертається на рідну землю, купує у с. Торговиця Городенківського району хату і поселяється там із мамою. З перших днів проголошення незалежності України активно



долучається до громадсько-політичної роботи в її розбудові і утвердженні. Стає членом Конгресу Українських Націоналістів. Довгий час був заступником голови районної організації, а потім очолив її.

Він завжди на передньому краї боротьби за українську Україну. За сприяння друга Івана у м. Городенці створено музей «Борцям за волю України» у приміщенні колишньої тюрми КДБ.

Друг Іван очолює громадсько-політичне об'єднання національно-демократичних сил району «Правиця», є ініціатором створення в м. Городенка, яка під його керівництвом стала однією з найбільших в Україні.

З нагоди ювілею, дорогий друже Іване, вітаємо Вас і дякуємо за жертовну працю на благо рідної України. Просимо Божого благословення і най Господь дарує Вам ласки, міцне здоров'я, силу і наснагу. З роси і води Вам!

За дорученням проводу
ІФ ОО КУН
Роман САЛИГА,
голова секретаріату



ІНТЕРВ'Ю

ВОЛОДИМИР ШОВКОШИТНИЙ ПЕРЕДБАЧИВ КРАХ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

Володимир Шовкошитний – письменник, видавець і політичний діяч, якому болить Україна, бо він патріот. Бесіда з ним про державність і українство у контексті нинішньої політичної ситуації є актуальною. Недарма вся творчість літератора накладається на мапу визвольних воєн українського народу. Його голос Правди на часі, варто лише вслухатися в нього нам, небайдужим співвітчизникам.



Хохол лама зі сходу власний дім…
Це Україна!
Боже! Дай чуми!
Бо нащо ми?!
Якщо це справді ми?!
(В. Шовкошитний)

– Пане Володимире, Ваш останній роман «Білий кречет» це «перетрушування» історії чи застереження не наступити на ті самі граблі?

– Люди, які не знають своєї історії – це народ сліпців. Вся наша історія (не як наука, а як міфотворчість) писалася не нами. Історію пишуть переможці. Переможцями над нами були то поляки, то москалі. Тому віками у нас не було держави, а була географія. І поки ми Малоросія, то ми не суб'єкт цієї історії, а чистої води об'єкт. Нами помикають, запрягають, або ми такі прокляті, якщо нам пишуть історію чужинці. Тому на своїй землі мусимо бути переможцями, тоді історія України буде правдива.

Одинадцять років я, як Ви кажете, «перетрушував» архіви чотирьох держав: Польщі, Німеччини, України і «совецькі». У той час доля підкинула мені незабутні зустрічі. Я був знайомий зі сотенним Кречетом, «мельниківцем» Миколою Куделею, а потім провідним діячем ОУН-УПА – Миколою Лебедем. З останнім ніч проговорили про те, що згодом написав у романі «Білий кречет» і про що буде у наступній книзі – продовженні, яка завершить трилогію «Кров-свята».

Звісно, не можна жити з повернутою назад головою і дивитися тільки в історію. Але якщо її не знати, то тикатимемося, як сліпе теля в яму. Тому має бути аргументація у кожного українця щодо руйнування міфів, якими оповита вся історія наших відносин зі сусідніми Польщею і Росією, перш за все, та з іншими європейськими державами.

Колись класний український письменник і поганенький політик Володимир Винниченко казав, що нашу історію не можна читати без брому. Я намагаюся писати так, щоб нашу історію читали з гордістю навіть тоді, коли у нас були поразки. Мене особисто охоплювала гордість, коли я її досліджував.

– На Вашу думку, нині українство в «ауті» (запитання як до діючого футболіста) чи в «нокдауні» (як до колишнього чемпіона Києва з боксу)?

– Українство почало усвідомлювати себе у своїй державі під час Революції Гідності. Під час агресії путіних-медведєвих українці ідентифікують себе як окремішня спільнота. Нині час, коли кожен визначається, хто він є в Україні. Мені вельми приємно, що значна кількість людей нині усвідомлює свою приналежність до українства. Водночас не полишає подив маразму (за свіжими соцопитуваннями) 68 відсотків співвітчизників, які вважають росіян за дружній нарід. І це тому, що хтось колись полінувався, як Ви кажете, «перетрусити» історію.

Добре відомо, що наші вороги кричали про антисемітський характер УПА. Та з документів видно, що переважна більшість медичної служби УПА була єврейська. У «Білому кречеті» у мене є два розкішні герої-євреї – один медик, а інший снайпер. Але немає жодного документу, який би свідчив про участь УПА у розстрілах чи погромах єврейського населення чи інших нацменшин. КДБ хотів «прив'язати» батальйон «Нахтігаль», яким у 1941 році керував від української сторони Роман Шухевич, до розстрілів поляків і євреїв у Львові. Але це ж брехня.

– Пане Володимире, як же Вам вдалося відділити зерна правди від полови?

– Методика роботи з архівами – відштовхувався від події. Якщо одна й та сама подія, наприклад, розстріли в тюрмах 22–25 червня 1941 року (за свідченнями було вбито до 50 тисяч осіб, проти яких не було порушено кримінальних справ), згадувалася в трьох документах однозначно «як чорне», а в четвертому (совецькому архіві) – як біле, то останній, зрозуміло, бреше. Москалі драпали від німців, розстрілюючи політичних в'язнів. Найціннішими тут виявилися німецькі архіви, де знайшлися накази «таваріща Мєркулова» про розстріли. Німці розслідували ці справи «по гарячих слідах», оприлюднювали інформацію відразу, щоб показати населенню від кого вони звільняють Львів, Луцьк, Вінницю.

Ще історична подія – «українсько-польська різня», це війна, яка почалася не в 1942–1943 роках на Волині, а 1941-го в Закерзонні (Закерзоння – смуга земель (шириною 150 м), що пролягає з півночі від Любліна та Холму на південь уздовж колишнього радянсько-польського кордону до теперішнього польсько-словацько-українського в Карпатах. Це були історичні українські землі Холмщини, Перемишлянщини та Лемківщини, які населялись переважно етнічними українцями чисельністю більше 650 тисяч осіб. – **Прим. авт.**), коли від 2 до 5 тисяч прихильників ОУН поляки вирізали на території Польщі за лінією Керзона.

– Чи доводилося Вам спілкуватися з прототипами героїв роману «Білий кречет»?

– Макар-Кречет із Переяславщини -- мій земляк. Це неймовірна людина. З ним я познайомився 1971 року, коли йому було за 70 років. Хоча спочатку було знайомство з його птахом, білим кречетом, з яким він ходив на полювання (що не афішував). Ніхто його не називав «дідо» називали або дядьком, або просто Макаром. Могутній чоловік був. Часом його дружина Ельвіра Францівна (*у книзі її ім'я без змін*. – **Прим. авт.**) попросить «водички принести для тваринок», то він і принесе в руках два бідони по чотири відра, щоб було чим худобу напувати два дні. (!!!)

Про Макара-Кречета мені і мій батько розповідав, який з героєм мав дві зустрічі. Першу – коли сім'я з голоду рятувалася, і парубок Федя (мій тато) із сестрою подалися на Волинь. Там хлопцеві славний сотенний дозволив взяти провіанту стільки, скільки зміг він понести на плечах… Друга зустріч батька з Макаром була після війни на цегельному заводі Переяславщини, куди Кречет повернувся працювати…

– У США у Вас була презентація роману «Білий кречет». Як відреагували на зміст книги колишні повстанці?

– Я вчинив мудро: спочатку роздав свою книгу серед представників діаспори, а потім за тиждень улаштував презентацію. Був приємно здивований, почувши їхні висловлювання.

Від Бульби-Боровця був тільки син, бандерівців було аж двоє, були й мельниківці. Всі вони щиро дякували мені за книгу. Зізналися, що тепер, через 70 років, багато чого зрозуміли. Вони ж бо дивилися один на одного вовком. Мій роман влучив у десятку.

– У романі є слова: «… дерево свободи і демократії має час від часу поливатися кров'ю тиранів і патріотів!» Прокоментуйте це, будь ласка, з проекцією на нинішню політичну ситуацію в Україні.

– Це не мої слова. Коли 23 роки співвітчизникам втовкмачують, що незалежність нам упала з неба, але при цьому забувають про жертви, про що пишу я. Якщо щось легко дістається, воно не шанується. А якщо кров пролита за ідею (дерево незалежності), тоді в нього міцна і крона, і могутнє коріння. Люди, хто вийде живим із цієї війни, будуть цінувати значно вище свободу і незалежність. Це ті, які щиро вийшли на Майдан за національну ідею і показали світу справжню українську сутність. Переконаний, що вони цінують і демократію, і мають претензії до нинішніх політичних лідерів, хто на крові прийшов до влади.

Наше дерево свободи полите кров'ю мільйонів упівців, яких вислали до ГУЛАГУ (де було 80 відсотків українців).

– Характери героїв різних національностей представлені в позитиві. Ваше ставлення до питання інтернаціоналу на війні?

– Інтернаціонал – це повна дурня. Колись 2,5 тисячі років тому Емпедокл (*490–430 до н.е., Італія. Давньогрецький філософ, поет, лікар, політичний діяч, очільник партії демократів.* – **Прим. авт.**) сказав: «Найкраще мислять кров'ю». Ось тільки треба, щоб ми відчували в собі цю кров. Якщо ми тільки зможемо достукатися до поклику крові кожного українця, – все у нас буде добре.

Мої герої дійсно різні, але я намагаюся збагнути їхні інтереси: поляка і німця, який приніс на нашу землю свій «порядок»; єврея і москаля. У мене є герой – москалик Іванко, який, поспілкувавшись з повстанцями Кречета, щиро змінив свої переконання і збагнув, що грабують місцеве населення саме «красніє». Рідкісний випадок, коли з інтернаціоналіста постає націоналіст, свідомий борець за Україну.

Для мене національність людини не є визначальною. Головне – чистота переконань і людські якості. У моєму романі євреї також боролися за Українську соборну державу. Я «проти» ксенофобії в літературі і «за» героїв, які послуговуються націоналістичними цінностями.

– Герої Вашого іншого роману «Мерехтіння зникань» наділені прикметними характерами доби Союзу. У книзі вони всі «виправдані»… Чому? Це художній прийом жанру реалізм?

– Реалізм – це класика. З нього починав геніальний колумбійський прозаїк Габрієль Гарсіа Маркес, який недавно відійшов у інший світ.

У мене роман «Мерехтіння зникань» – як передчуття краху російської імперії, хоча я жодним словом цього не виказую. Перед уважним читачем відкривається ціла портретна галерея «бічів» (бившего інтелігентного чєловєка). Без сміху читати текст не можна, але таким чином зміст оголює трагедію цілого покоління совка, коли замість «Добридень» люди звертаються один до одного: «Похмелі!» Когось (геолога Тараса – автобіографічний типаж) «не такого» бічі намагаються зламати – він не прогинається, залишається собою (українець же). І коли Тарас має назавжди їхати на «Вкраїну милу», бічі враз розуміють, що втрачають свій сенс життя...

У літературі немає кращого жанру ніж реальне життя. Якщо митець зумів зробити не фотографію чи зліпок життя, а відтворити його в образах… коли біч п'ятистопним ямбом зміг похмелитися – мети художнього прийому досягнуто.

Зізнаюся, що як читач відчула ейфорію насолоди геніальними текстами Шовкошитного.

Наталя КУЛІШ



ПРЕЗЕНТАЦІЇ

ШОВКОВА ПОЕЗІЯ І ПРОЗА МАЙДАНУ

Наталя КУЛІШ
Фото автора

Нині в Україні популярні книги військово-революційної тематики і про кохання. Це видання: «Білий кречет» Володимира Шовкошитного про національно-визвольні



війни під час Другої світової; «Руйнація міфів» про російсько-українські відносини (авторства Михайла Лукінюка), про легендарного учасника УПА Володимира Караташа «На барикадах Кенгіра», також книга Анатолія Дімарова «Душа жіноча», твори знаменитих українських письменників Степана Процюка і Олеся Ульяненка.

А ще зачинатель національ-демократичної преси Василь Базів свіжо презентував книгу «Армагедон на Майдані». Явище унікальне в Україні, коли про події, що ще тривають, – Майдан і війна – вже написано художній твір. «Але я вірю, що все саме так і було», – переконував присутніх у Музеї літератури пан Василь.

Свого часу знаковим для України виданням стала збірка поезій Володимира Шовкошитного «Торкнутися небес». Вона з'явилася на життєвому етапі автора у час політичних розчарувань і переосмислень буття людини. Буревійною і ліричною постала поезія не тільки самого Володимира Шовкошитного. Він оприлюднив свої переклади віршів Президента Чеченської республіки Ічкерія Зелімхана Яндарбієва, світлої пам'яті його великого друга-однокашника. У збірці розділ перекладів називається: «Письмена на краю життя». Ось кілька віршів-перекладів.

Зелімхан ЯНДАРБІЄВ

ЧЕЧЕНІЄ, Я СИН ТОБІ І БРАТ

………………………………………

Ченеціє!
Я син тобі і брат!
Нас разом ненька в світ благословляла,
Коли мене на грудях колисала,
Коли про долю вигнанців мовчала,
Коли пісень про рідний край співала,
Навчаючи співати солов'я.
Печально пісня мамина звучала,
Та в ній – початок нинішнього дня.
Я брат тобі, Вітчизно, із колиски
Ми їли і пили з одної миски,
Ми поклялись у вірності своїй.
Чеченіє!
Ти – біль і вибір мій,
Ти – вузол дум такої круговерті,
Що розв'язать під силу тільки смерті.

ЛУКАВИЙ ЧАС

Затис батіг до хрусту у долонях,
Періщиш скакуна і відпустив повіддя,
Лукавий час! Шматуєш на обіддя
Моє життя, немов коня в загоні.

Куди, скажи, стримиш ти привести
Мій караван печалей, ниций духом,
Тепер, коли вже видно крах мети,
А серцю так бракує висоти,
Що прагне полетіти білим пухом?

Закінчення на 8-й стор.



ЮВІЛЯРИ

З НАГОДИ 85-ЛІТТЯ ІВАНА РОМАНЮКА



Іван Михайлович Романюк народився 27 червня 1929 року, публіцист, краєзнавець, лікар.

Закінчив народну школу в рідному солі Котиківка; навчався у Коломийській гімназії. Закінчив Городенківську СШ N1 (1947).

Член юнацтва ОУН з 1944 року, член ОУН з 1947 року. Упродовж 1947 року навчався на хіміко-технологічному факультеті Львівського політехнічного інституту. Районовий провідник Юнацтва ОУН Городенківщини. Заарештований органами НКГБ 1 листопада 1948 року. Засуджений за ст. ст. 54-1а, 54-11 на 25 років позбавлений волі і п'ять років позбавлення прав з конфіскацією майна. Етапований на Колиму, табір Берлагу, у поселення Ельгон-Уголь. Далі пересилання з табору в табір Лазо, Каньйон, Д-2, Арес, «Известковый», «Ягодний». Особистий табірний номер С1-111. Звільнений з-під варти 10 вересня 1955 року. У Коломиї – з 1955. Фельдшер при ФАПі в с. Воскресінцях Коломийського району, лікпрофінспектор райздороввідділ, фельдшер здоровпункту ткацької фабрики. Закінчив Коломийське медичне училище (1958) без відриву від виробництва, а також Станіславський медичний інститут (1966). Працював старшим лаборантом на кафедрі судової медицини. Лікар-терапевт Коломийської міської лікарні, лікар-ординатор терапевтичного відділу Коломийської центральної районної лікарні (1966–1989).

Активна громадська праця. Один з перших членів Коломийської Спілки політв'язнів і репресованих, Руху, Товариства української мови «Просвіта». Брав участь у народній самодіяльній хоровій капелі медпрацівників Коломиї. Був учасником з'їздів політв'язнів і репресованих у Києві, делегат 1-5 Великих зборів КУН, конференцій ОУН-УПА. Нагороджений пам'ятними медалями на честь 50-річчя УГВР, 50-річчя УПА, ювілейною медаллю на честь 90-річчя Степана Бандери. З 1992 р. – голова Координаційної ради демократичних організацій та партій Городенківського району.

Опублікував численні статті в газетах «Червоний прапор», «Коломийський вісник», «Вільний голос», «На переломі» (усі – Коломия), «Колгоспник Придністров'я», «Соціалістичне Придністров'я», «Край» (усі – Городенка), «Комсомольський прапор», «Галичина», «Західний кур'єр» (усі – Івано-Франківськ), а також газетах Снятина, Косова, Калуша, Бережан (Тернопільської обл.), журналах «Жовтень», «Галицька брама», «Гуцулія» (США), газетах «Гомін України» (Канада), «Шлях перемоги» (Київ). У пресі виступає зі статтями про колишніх Січових Стрільців Дмитра Загула, Мелетія Кічуру, Василя Атаманюка, Якова Струхманчука, Михайла Голинського, Дмитра Рудика, Бориса Антоненка-Давидовича, а також Данила Грималюка, Петра Васкула, Івана Чайку, Антона Крушельницького і його сім'ю, Володимира Бандурака, Василя Кархута, єпископів Миколу Чарнецького і Павла Василика та про інших репресованих священиків УГКЦ. Підтримував взаємини і листування з Борисом Антоненком-Давидовичем, дружиною Григорія Косинки Тамарою Мороз-Стрілець, дочкою Дмитра Рудика Ярославою, Іваном Гнатюком, Федором Погребенником, Дмитром Павличком, Романом Іваничуком, Петром Осадчуком, Ярославом Ярошем та ін. Член редакційно-видавничого комітету «Енциклопедії Коломийщини», співредактор другого тому книги «Городенщина». Збирає матеріали для «Енциклопедії Городенківщини» та Городенківського музею «Борцям за волю України».

З Божої ласки, дорогий друже, Ви зустріли своє 85-ліття. Сповнений Святим Духом, вірою і любов'ю, виховуєте молоде покоління і дбаєте про утвердження української України на рідній землі. Просимо в Господа миру, добра і світла Вам на многії і благії літа! З ювілеєм!

Б. БОРОВИЧ, голова ІФ ОО КУН;
Р. САЛИГА, голова секретаріату



ПРЕЗЕНТАЦІЇ

Зелімхан ЯНДАРБІЄВ

РЕПОРТАЖ З ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ ООН

Знову по міжнародних каналах усіх ТБ
Демонстрували голих королів,
Наряджених в бездоганні вбрання.
І знову глави держав і урядів говорили,
Що вони несуть світу мир і порядок
І захищають права людини,
В тому числі і в Чечні…
Люди,
Частіше читайте казки Андерсена.

ЧЕЧЕНІЇ

Хто, як не я,печаль твою розділить,
Візьме образи і спростує лжу,
Прийме любові напасті пересилить,
Кому поважеш бід своїх межу
І виплачишся, викричишся в горі?
Кому відкриєш сховища душі
І хто твій сміх підхопить камертоном,
Скажи?

СВІТ НЕ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД МЕНЕ

Ні, світ не залежить від мене ні в чім,
Хоч весь умістився він в серці моїм.
І всі його біди, тривоги, борги
Заповнили душу так, ніби один
Я є боржником і повинен платить.

Ні світ не залежить від мене, та я
В цім світі живу, знають друзі, й сім'я
І ті ж вороги, що серце моє
Відкрите всім навстіж і місце в нім є
Для кожного, хто потребує тепла.

Ні, світ не залежить від мене, хоч плач,
Та я в нім причетний до всього неначе.
До тих, хто до нього прийшов та й іде,
До тих, хто прийшов і до тих, хто гряде,
До всіх, хто блукає у затінках зла.

Ні, світ не залежить від мене, а втім
Він був би порожнім без мене, як дім,
Де вимерла радість, де зникло тепло,
Де в темних кутках оселилося зло.
Без мене цей світ – спорожнілий байрак,
Хоч світ не залежить від мене ніяк.

ЗАГНАНИЙ ВОВК

Загнаний вовк до чужого барлога,
На інші простори, де тхне чужиною,
Чужі, хоч і вовчі, стежки і дороги,
Надійніші ніби, протее з гірчиною.

Загнаний вовк до чужої свободи,
Де також вовки, та другої породи.
Порядки тут вовчі серед чужини,
І зирять по-вовчи на вовка вони.

Загнаний вовк. Відірвали від волі,
Від битв, і погонь, і законної долі,
Барлога обжитого, запахів кревних,
Вовчиці, і від вовченяток непевних.

Тож бродить він гордий, не кориться долі,
І вдень, івночі – на незнаному полі.
Не воїн-мисливець – лиш вовк-одинак.
Так бачать тутешні вовки, саме так.

Ледь очі горять, вяло носиться тіло,
Тяжкий і глухий – крок ступає несміло.
Я як з-поміж гірзійде місячне коло,
Не вовком завиє – занудно і кволо.

ВОВКИ Й ШАКАЛИ

Коли вовки ідуть на бій
За честь і вольної адати
Та й б'ються тяжко в битві тій,
Шакали б'ються за мандати
В надії, що з'явився шанс
Владарювать на вовчій долі.
Нещасні пси, бо повсякчас
Ця вовча доля – тільки вольним.
А ще вовчата будуть мстить
За вовка і вовчиць жорстоко,
Тож не шакалу вовком вить
На місяць в півночі глибокій.

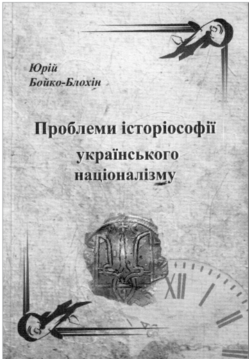
Переклад Володимира ШОВКОШИТНОГО

Закінчення. Початок на 7-й стор.



НОВІ ВИДАННЯ

КНИГА, ЯКА НА ЧАСІ



У далекому 1950 році на чужині вийшли дві брошури визначного українського науковця і політичного діяча, професора, доктора Юрія Бойка під однаковою назвою – «Проблеми історіософії українського націоналізму».

У першій частині автор досліджує витоки і розвиток націоналістичної ідеології та націоналістичного руху, зокрема українського, доводить його органічність, захищає питомо націоналістичні ідейно-політичні позиції в протиставленні до антинаціоналістичних, капітулянтських. У другій частині автор критикує марксизм, соціалізм, комунізм, які в російській інтерпретації і більшовицькій практиці стали нічим іншим, як новою зброєю і маскою для традиційного московського імперіалізму-шовінізму.

На початку 80-х років минулого століття ці дві праці були передруковані в журналі ОУН «Визвольний Шлях» і з того часу не публікувалися. І ось Українська Видавнича Спілка в Києві здійснила їх перевидання. Вважаємо, що сьогодні в основному текст не втратив своєї актуальності, а в деяких аспектах навіть набув більшої, і хоча з часу написання твору пройшло 65 років, основоположні думки та твердження залишаються гострими і злободенними.

Також до збірки поміщено статтю Юрія Бойка з 1991 року, в якій лаконічно відображено основні ідеологічні засади українського націоналізму та шлях його історичного становлення.

В час зростаючого зацікавлення і росту впливу націоналізму з одного боку і чергового витка цілеспрямованого паплюження, демонізації українського націоналізму як ідеї та руху, в час оббріхування та перекручення його підставових засад, які спостерігаємо з різних антиукраїнських середовищ – з іншого, вважаємо, що праця, пропонована вашій увазі, є на часі і допоможе знайти вірні відповіді на багато питань, які хвилюють суспільство, дасть надійні дороговкази молодому поколінню та ідеології ОУН в їх науковій роботі.

Видання присвячене сто п'ятій річниці з дня народження Автора.

Віктор РОГ

Придбати книгу можна, зголосившись за адресою: 01030 м. Київ, вул. Ярославів Вал, 9 п. 4, тел. (044) 234-70-20, 246-47-83



НАША МОВА КАЛИНОВА…

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Було два консультанта…	Було два консультанти…
Він справді крахобор…	Він справді скнара (дріб'язкова людина)…
Є наслідком лояльності чинному прем'єру…	Є наслідком лояльності до чинного прем'єра…
Прийняти обіт…	Прийняти обітницю…
У результаті нестачі води…	Через нестачу води…
Жаровиносливий…	Жаростійкий…
Інформативні бюлетні…	Інформаційні бюлетені…
Мілка тема…	Дрібна тема…
Повторювати незліченне число разів…	Повторювати безліч разів…
Прискорбний факт…	Прикрий факт…
Вилучити користь із ситуації…	Здобути користь із ситуації…
Виміщати злість на синові…	Зганяти злість на синові…
Вирив глибоку яму…	Викопав глибоку яму…
Знаходити потрібним…	Вважати за потрібне…
Мається на увазі…	Ідеться про…
Ісконно наші…	Відвічно (споконвічно) наші…
На повному серйозі…	Цілком серйозно…
Під градусом…	Напідпитку (під чаркою)…
Кошти виділені для харчування…	Кошти виділені на харчування…
По кордону…	Уздовж кордону…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна